

Απόστολος Πιερρής

Ο Αιώνας της Ελευθερίας Ελευθερία θα πεί περιορισμός του Κράτους στα ουσιώδη του

Είχα υποσχεθεί να μιλήσω σήμερα για τη ΜΟΝΑΔΙΚΗ οδό σωτηρίας της χώρας από την τερματική κρίση που την έχει βυθίσει το Καθεστώς. Αλλά η συνάντηση Obama-Merkel μου δίνει λαβή να προλογίσω τη Λύση του Ελληνικού Προβλήματος με μια επισήμανση ότι λίγη σημασία έχουν πια αυτές οι παλαιομοδίτικες συναντήσεις αρχηγών Κρατών, ακόμη και εάν πρόκειται για την παγκόσμια Ηγεμονική Δύναμη και την περιφερειακή Ευρωπαϊκή συλλειτουργό της. Η πραγματικότητα εκτυλίσσεται αλλού.

Οι Νέοι Χρόνοι είδαν να γεννάται και να αναπτύσσεται (τώρα δε ευτυχώς να εκπνέει) πρώτα στη Δυτική Ευρώπη (Γαλλία, Αγγλία) και μετά κατά διάδοση σε ευρύτερες περιφέρειες του πλανήτη, ένα σκληρό, ανελαστικό Εθνικό Κράτος με ευρύτατες δικαιοδοσίες και βαθύτατη επιρροή πάνω στη ζωή των ατόμων, ένα Σύστημα κατευθυντικό, προστατευτικό και πατερναλιστικό που βλέπει τα άτομα σαν παιδιά (στην καλύτερη περίπτωση) που θέλουν καθοδήγηση, ή σαν διεφθαρμένες φύσεις (κατά την άκρα λογική του) που χρειάζονται περιορισμούς για να προφυλαχθούν από τον ίδιο τον εαυτό τους. Το Ευρωπαϊκό Κράτος ανέλαβε ουσιαστική αρμοδιότητα για το τι πιστεύουν οι πολίτες του, για την ηθική τους, για τις ιδέες τους, για την παιδεία τους, για τη μορφή και το περιεχόμενο της οικονομικής δραστηριότητάς τους.

Η αφύσικη αυτή ανάληψη τέτοιων δικαιοδοσιών εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κράτους επί της κοινωνίας των ατόμων δημιουργών, επιτεύχθηκε με τη χρήση τριών βασικά εργαλείων, πνευματικής, πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας. Η συνταύτιση του Κράτους με θρησκευτικά Πιστεύω ή εσχατολογικές Ιδεολογίες και η καλλιέργεια μιας υπεραξίας πατριωτισμού, εξασφάλισε την πνευματική κυριαρχία καθορίζοντας τρόπους σκέψης και αξιολογικές ιεραρχίες. Η απεριόριστη ενίσχυση της πολιτικής εξουσίας έναντι όλων των δημιουργικών ομάδων της κοινωνίας αλλοίωσε ριζικά τον χαρακτήρα της συστατικής σχέσης μεταξύ Κράτους και Κοινωνίας: από υπηρέτης της Κοινωνίας, το Κράτος έγινε κύριος. Τέλος, εκτεταμένη και βαθειά αφαίμαξη του ατομικού πλούτου από το Κράτος υπό τη μορφή βαρύτατης φορολογίας έδωσε τη δυνατότητα στην πολιτική εξουσία να κατευθύνει την οικονομική δραστηριότητα και να ελέγχει την κοινωνία εν γένει. Το άτομο περιορίστηκε υπέρ του κράτους, τάχα υπέρ του κοινωνικού συνόλου. Γιαυτό το σύνθημα τώρα είναι παντού και πάντα Απελευθέρωση, Ελευθερία.

Και πρώτα από όλα να καταλάβουμε την ανωμαλία του Ευρωπαϊκού φαινομένου. Η

γεωγραφική περιοχή «Γαλλία» δεν είχε λιγότερη ανθρώπινη φυσική ανομοιογένεια από ό,τι η καθ' ημάς Ανατολή. Με τις εκκαθαριστικές σφαγές των θρησκευτικά «ακάθαρτων» Καθάρων όμως στον Μεσαίωνα, εξουδετερώθηκε η διαφορετικότητα των πολιτισμένων τότε περιοχών της Προβηγκίας και του Languedoc, όπως και αργότερα η Σφαγή του Αγίου Βαρθολομαίου ξεκαθάρισε ολοκληρωτικά τους διαφωνούντες. Αποτέλεσμα: η πληθυσμιακά Γαλλικά ομογενοποιημένη γεωγραφική Γαλλία. Και αντιπαραβάλετε τώρα. 400 χρόνια Οθωμανικής Αυτοκρατορίας άφησαν μέχρι τις ημέρες μας το συνοθύλευμα λαών, φυλών και πολιτισμών να συνυπάρχει (ακόμη και στην ίδια πόλη, μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα) στη Βαλκανική: Έλληνες, Τούρκοι, Βούλγαροι, Αλβανοί, Εβραίοι, Τσιγγάνοι, Βλάχοι, Ρουμάνοι, όσοι άλλοι. Πώς και γιατί η «βάρβαρη τυραννία» δεν έκανε αυτό που πέτυχε ο «πολιτισμένος ανθρωπισμός»;!

Το φυσικό Κράτος υπάρχει για έναν και μόνο λόγο: να παράσχει κοινό πεδίο συνύπαρξης στους κατοίκους μιας ωρισμένης γεωγραφικής περιοχής, έτσι ώστε τα άτομα να μπορούν να λειτουργούν ελεύθερα προς επίτευξη της μέγιστης αυτοπραγμάτωσής τους. Τίποτε άλλο. Αλλά αυτό είναι πολύ. Η ελευθερία του ατόμου σημαίνει ότι το Κράτος θα εγγυάται την απουσία βίας και απάτης. Δηλαδή χρειάζεται να υπάρχει αυστηρό κράτος δικαίου στο εσωτερικό και συνολική ισχύς (συμπεριλαμβανομένης της στρατιωτικής) στο εξωτερικό. «Αυστηρό Κράτος Δικαίου» σημαίνει ανεπηρέαστη, αυστηρή εφαρμογή του νόμου. Ο «Νόμος» όμως σε ένα φυσικό σύστημα είναι ένα ελαφρύ πλαίσιο κανόνων, όπου ο κάθε περιορισμός πρέπει να δικαιολογείται ως εξασφάλιση ατομικής ελευθερίας. Το Κράτος και οι Νόμοι του δεν έχουν ηθική, ούτε ιδεολογία, ούτε πιστεύω, ούτε σκοπούς. Σκοπούς έχουν μόνον τα άτομα. Το Κράτος είναι ίσο και ουδέτερο πλαίσιο, δεν έχει οποιαδήποτε κατευθυντική δράση εντός του πλαισίου. Ο μοναδικός λόγος ύπαρξής του είναι να εξασφαλίζει την ατομική ελευθερία των πολιτών του. Και στις λειτουργίες που απαιτούνται γι' αυτόν τον σκοπό είναι πανίσχυρο. Σε όλα τα άλλα που δεν του πέφτει λόγος, ξεδοντιασμένο.

Το φυσικό κράτος δεν δημιουργεί ούτε συντηρεί «ισχυρούς εθνικούς παίκτες». Δεν διαχέει τις «ευεργεσίες» του στα «ευρέα λαϊκά στρώματα» ή στους «μικρομεσαίους». Δεν «αναδιανέμει» τον «κοινωνικό» πλούτο. Δεν μεριμνά για την ευδαιμονία μας και για την σωτηρία μας. Αν προφασίζεται πως κάνει αυτά, στην πραγματικότητα διαπλέκεται με την μεγάλη οικονομική δράση και συντηρεί οικονομική ολιγαρχία. Και δομεί πελατειακές σχέσεις με τα μεσαία στρώματα και με τα συνδικάτα, οικοδομώντας φεουδαρχισμό και καλλιεργώντας διαφθορά.

Δες τε τον ΝεοΕλληνικό Κρατικό Πίθηκο και θα καταλάβετε την ουσία του προβλήματος. Το ΝεοΕλληνικό Κράτος οικοδομήθηκε πάνω στο λανθασμένο Ευρωπαϊκό Μοντέλο – και το πιθήκισε. Λάθος στο τετράγωνο.

Παρατηρήστε: στις ουσιώδεις λειτουργίες του φυσικού κράτους το Καθεστώς Κράτος είναι γελοία αδύναμο.

Στη διαφάνεια, την ισότητα ενώπιον του νόμου, την πάταξη της διαπλοκής, την κωδικοποίηση και εφαρμογή ενός ελευθεροκεντρικού κανονιστικού πλαισίου – το εξάμβλωμα ευρίσκεται στο ναδίρ του πολιτισμού, στον πάτο της αποτυχίας.

Στη στρατιωτική, εξωτερική, πολιτική και διπλωματική ισχύ, πατώνει επίσης κατά επαίσχυντο τρόπο. Παντελώς αδύναμο και ανυπόληπτο.

Από την κραυγαλέα αυτή αποτυχία στα ουσιώδη φαινόταν το εξάμβλωμα τελειωμένο και πριν υπαχθεί νομοθετικά σε εξωτερική κηδεμονία!

Αλλά πώς φουσκώνει το άθλιο σαν διάνος εκεί που δεν το σπέρνουν, για «δημοκρατικές»

κατακτήσεις, για «προστασίες», για «κοινωνικές ευαισθησίες», για τα «εθνικά δίκαια». Και εννοεί εν τοις πράγμασι οικονομική ολιγαρχία, φεουδαρχισμό, ευνουχισμό της δημιουργικής ροπής του Έλληνα, καταρράκωση της εθνικής ισχύος και απεμπόληση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας. Είναι άχθος αρούρης.

Το φυσικό Κράτος προνοεί για τους πραγματικά αδύνατους πολίτες του, για άτομα που διάφορες συγκυρίες έχουν καταστήσει ανίκανους να συμμετάσχουν με νόημα στον Μέγα Αγώνα αυτοπραγμάτωσης. Για όλους τους άλλους, όπου και να στέκονται, μόνο κατά την αξιολύπη και κατά τα έργα τους. Η κινητικότητα σε ένα φυσικό σύστημα είναι θέμα υγείας. Το φυσικό Κράτος προνοεί για τη δημιουργία υψηλών εμβληματικών σημείων αναφοράς, ιδίως στον πολιτισμό, την παιδεία, την καλλιέργεια γενικότερα συγκριτικών πλεονεκτημάτων. Τέτοια σημεία, σαν τον Παρθενώνα ή τα Διονύσια στην Αθήνα του 5ου π.χ αιώνα, ή την Όπερα του Sydney, το Φεστιβάλ του Bayreuth ή του Εδιμβούργου στον 20ο μ.Χ., δυναμοποιούν τις κοινωνίες και εστιάζουν τη δράση του κάθε ατόμου προς το μέγιστο και βέλτιστο, εμπεδώνοντας την αρχή της αξιοκρατίας, και της επιτυχίας που μόνο η αριστεία εξασφαλίζει αποτελεσματικά. Έτσι τα Κράτη μπαίνουν σε δυναμική ανοδικής πορείας και έτσι μεγαλουργούν. Όχι με αλόγιστη διάχυση σε ανάξιες παρέες και αποτελματωμένους θεσμούς που συντηρούν την Υποκουλτούρα της Χαμοσύνης και την έλλειψη ανταγωνιστικότητας. Συνέπεια η πολιτιστική ευτέλεια της χώρας.

Έχουμε λοιπόν το Φυσικό Κράτος. Έχουμε εξ αντιθέτου το Ευρωπαϊκό (το Νεωτερικό «Εθνικό»). Και έχουμε τον ΝεοΕλληνικό Πίθηκο, όπου όλα τα μειονεκτήματα του τεχνητού, Ευρωπαϊκού Μοντέλου, εκτίθενται πολλαπλασιαστικά.

Αυτό όμως που βιώνουμε είναι η κατάρρευση του Ευρωπαϊκού πανίσχυρου κράτους της μαζικής ομογενοποίησης και η επάνοδος στο φυσικό κράτος της ατομικής ελευθερίας. Αυτό σημαίνει το σύνθημα για «λιγότερο και μικρότερο» κράτος. Αυτό σημαίνει και η απαίτηση δημοσιονομικής πειθαρχίας με ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ δραστική μείωση των φορολογικών εσόδων του Κράτους. Σκεφτείτε ότι η αρχαία Αθήνα μεγαλούργησε αυτοεκτοξευθείσα στην ηγεμονία ενός τεράστιου οικονομικά λειτουργικού και πολιτιστικά προηγμένου χώρου από τις Βόρειες ακτές του Εύξεινου Πόντου μέχρι την Κύπρο και τη Μέση Ανατολή, με μια εσωτερική δημοσιονομική πολιτική που βασικά συνίστατο στη φορολογία του εξωτερικού εμπορίου με έναν flat δασμό 2% στην εισαγωγική-εξαγωγική κίνηση του Πειραιά. Και δεν είναι τυχαίο ότι προχωρημένες χώρες τώρα προσανατολίζονται σε μια εν γένει flat φορολόγηση εισοδημάτων γύρω στο 12.5% - υπερβολική στον αρχαίο κόσμο θεωρείτο η περίφημη δεκάτη, όπως ο δασμός 10% στη γεωργική παραγωγή που επέβαλε με τεράστια αντίσταση ο Πεισίστρατος, για να χρηματοδοτήσει την πρώτη εκτίναξη εσωτερικά και εξωτερικά της Αθήνας σε status πρωτοκλασάτης δύναμης. Φόρος πάνω από 15% είναι γενικά ληστρική επιδρομή του Κράτους κατά του ιδιωτικού μόχθου. Χρειάζεται ειδικό λόγο πρωτεύουσας σημασίας για να είναι αποδεκτός, και κατ' εξαίρεση. Και μην ξεχνάτε ότι το μεγαλύτερο asset της Αθήνας, τα μετταλεία αργύρου στο Λαυρείο, η πόλη τα εκχωρούσε στην ιδιωτική εκμετάλλευση.

Συγκλίνουσα συρροή εξελίξεων στο τέλος της Ευρωπαϊκής περιόδου της Ιστορίας δημιουργεί ακάθεκτη ροπή για την ανάδειξη του φυσικού κράτους ως πλαισίου άσκησης της κοινωνικής λειτουργίας. Προεξάρχουσες συνιστώσες αυτών των εξελίξεων είναι δύο. Η οικονομική και πολιτιστική παγκοσμιοποίηση. Και η Επιστροφή του Κλασσικού. Η αύξηση και το βάθος του παγκόσμιου networking κυρίως στο χρηματοπιστωτικό σύστημα αφενός και αφετέρου στη μετάδοση πληροφοριών και στην προσφορά και ζήτηση γνώσης, επέβαλε την ελευθερία των ρών στα δυο πιο σημαντικά «υγρά», στο χρήμα και στη γνώση. («Υγρά»

γιατί ακολουθούν τις φυσικές οδούς, τροφοδοτούν τα πάντα και δεν χάνουν τη δραστική τους δύναμη αν τους παρεμβάλεις εμπόδια). Αυτή η ένταση των ζωτικών ροών με τη σειρά της απαιτεί κλασσική «σοφία» (δηλαδή αντικειμενική, διαχρονική, καθολική γνώση) στη χρήση τους. Έτσι αναδεικνύεται ο παράγων της ικανότητας σαν ουσιώδης στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Που σημαίνει με τη σειρά του ότι το μικτό πολίτευμα δημοκρατίας και (πραγματικής) «αριστοκρατίας» καθίσταται απαραίτητη προϋπόθεση.

Παλαιομοδίτικες πολιτικές ηγεσίες που αδυνατούν να συλλάβουν το νόημα των συντελούμενων αλλαγών στο παγκόσμιο σύστημα παραμένουν εγκλωβισμένες στο αναχρονιστικό παλαιό του Ευρωπαϊκού μοντέλου. Πονούν ματαιώς. Οι αγορές και οι πολιτιστικές εξελίξεις τις αγνοούν. Τέτοια αναχρονιστική πολιτική ηγεσία αντιπροσωπεύει ο Πρόεδρος Obama. Η ματαιότητα των δράσεών του στο οικονομικό και στρατηγικό πεδίο είναι προφανής. Επιμένει υπό όλο και περισσότερους περιορισμούς που του επιβάλλονται, περιμένοντας την αυτόματη θεραπεία του νοσούντος σώματος για να καρπωθεί τα εύσημα της ιατρειάς του. Εις μάτην. Όλοι ξέρουν. Το μόνο που απομένει να κριθεί είναι αν θα είναι Clinton ή Carter. Αλλά η Αμερική δεν εξαρτάται από την μοίρα του. Ούτε η στρατηγική της από την παραπαίουσα πολιτική του.

Οι πολιτικές εξουσίες θα μάθουν ότι ο ρόλος τους δεν είναι να κάνουν κοινωνική μηχανική. Ο ρόλος τους είναι να εξασφαλίζουν στους δημιουργούς την ελευθερία τους. Η αντιπροσώπευση είναι επί ρητοίς. Αλλιώς δεν υπάρχει νομιμοποίηση. Τελείωσαν τα ψέματα.

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ" 12 Ιουνίου 2011]